

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **GAIS, s. r. o.**, se sídlem Velké nám. 47/39, Kroměříž, zast. Mgr. Janem Lego, Ph.D., advokátem se sídlem Lochotínská 18, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, za účasti osob zúčastněných: **I) Vodovody a kanalizace Kroměříž, a. s.**, se sídlem Kojetínská 3666, Kroměříž, zast. JUDr. Janou Holubcovou, advokátkou se sídlem Dolní Bečva 494, **II) Ing. B. V.**, proti rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 26. 4. 2013, čj. 2313/2013-31-4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2014, čj. 10 A 149/2013-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Lego, Ph.D., advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- I.
Vymezení věci

[1] Městský úřad Kroměříž, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) vydal na žádost žalobkyně rozhodnutí ze dne 29. 7. 2011, čj. 02/328/461/18/09/No, jímž rozhodl o umístění stavby rodinného domu na pozemku parc. č. 3744/55 v k. ú. Kroměříž včetně souvisejících přípojek inženýrských sítí. Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání Ing. B. V., MUDr. K. S., L. T., F. J., J. K., Z. T. a H. P. Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále jen „krajský úřad“) ze dne 19. 12. 2011, čj. KUZL 3204/2012 byla podaná odvolání zamítnuta a rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Žalovaný, na podnět Ing. B. V., ve zkráceném přezkumném řízení zrušil rozhodnutí krajského úřadu o odvolání i prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu a věc vrátil stavebnímu úřadu zpět (rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, čj. 18171/2012-83/1108). Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí blanketní rozklad, který byl bez další výzvy k odstranění vad podání rozhodnutím ministra pro místní rozvoj označeným v záhlaví zamítnut.

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou. Městský soud zjistil, že žalovaný nevyzval žalobkyni, aby doplnila důvody, pro které rozkladem napadá výše specifikované rozhodnutí ministerstva. Rozsudkem označeným v záhlaví pak městský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[3] Pro údajnou nezákonnost cit. rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Domnívá se, že nepochybil, pokud o rozkladu rozhodl, aniž by znal konkrétní rozkladové námitky. Žalobkyně totiž v blanketním podání uvedla, že se zavazuje doplnit důvody rozkladu ve lhůtě 10 pracovních dnů ode dne, kdy se seznámí se spisovým materiálem. Žalobkyně prý měla možnost požádat o nahlédnutí do spisu, žalovaný jí toto právo neupřel. Nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je právem žalobkyně; není její povinností. Stěžovatel také neměl povinnost vyzývat žalobkyni k nahlédnutí do spisu.

[4] Rozklad proti rozhodnutí stěžovatele měl ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu všechny náležitosti. Bylo z něj patrné, kdo jej činí, které věci se týká, a co žalobkyně navrhuje; také z jeho obsahu bylo jasné, že žalobkyně rozhodnutí napadá v celém rozsahu. Skutečnost, že se žalobkyně zavázala blanketní rozklad odůvodnit ve lhůtě 10 pracovních dnů ode dne, kdy se seznámí se spisovým materiálem, přičemž do spisu nenahlížela a se spisem se ani jinak neseznamovala, nemůže být přičtena k tíži stěžovatele. Stěžovatel nemohl žalobkyni donucovat k tomu, aby svá procesní práva využila.

[5] Žalobkyně se s rozsudkem městského soudu ztotožnila a navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta. Uvedla, že jí stěžovatel nevyzval k doplnění důvodů rozkladu, a proto neměla ani teoretickou příležitost k uvedení námitek proti tehdy zpochybňovanému rozhodnutí. I toto prvostupňové rozhodnutí vydal stěžovatel v zkráceném přezkumném řízení a zcela tak žalobkyni odepřel možnost se k nezákonnostem předcházejícího řízení vyjádřit. Stěžovatel byl povinen vyzvat žalobkyni k odstranění nedostatků jejího podání a stanovit jí k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobkyně také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 4/2009-53.

pokračování

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podstatou této věci je otázka, zda stěžovatel mohl projednat blanketní rozklad žalobkyně a ve věci rozhodnout, aniž by žalobkyni vyzval, aby rozklad doplnila o jeho důvody.

[9] Správní řád v § 152 odst. 4 odkazuje, že *[n]evylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání*. Dikce § 82 odst. 2 téhož zákona stanovuje, že *[o]dvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo*. Podle § 37 odst. 3 správního řádu platí, že *[n]emá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu*. Konečně dle § 39 odst. 2 pak *[s]právní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí*. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků.

[10] Z citace § 82 odst. 2 správního řádu je patrné, že stěžovatel měl před meritorním rozhodnutím vědět nejen to, v jakém rozsahu má prvostupňové rozhodnutí přezkoumat, ale také *v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo*. Stěžovatel měl znát důvody rozkladu, neboť tyto jsou náležitostí jeho věcné projednatelnosti. Dikce § 82 odst. 2 správního řádu, ani jiné ustanovení tam obsaženo, nevytváří fikci, že správní orgán může blanketní opravný prostředek projednat, aniž by znal důvody, pro něž účastník řízení správní rozhodnutí napadl. Tento právní názor navíc nachází oporu v § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgán *[s]právnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem*.

[11] Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 6. 3. 2009, čj. 1 As 4/2009-53 pak vyplývá, že *„[n]emá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu“* (srov. také rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007-71, č. 1580/2008 Sb. NSS, nebo např. rozsudek NSS ze dne 19. 3. 2012, čj. 8 As 102/2011-105). Tyto závěry je nutné vztáhnout i na nyní posuzovaný případ; nezáleží na tom, že zde se jedná o blanketní rozklad proti rozhodnutí stěžovatele, které bylo vydané ve zkráceném přezkumném řízení.

[12] K výtce stěžovatele je také potřebné uvést, že i navzdory tomu, že se v blanketně podaném rozkladu žalobkyně zavázala k doplnění důvodů, měl jí vyzvat k odstranění vad jejího podání. K tomu je příznačné poukázat na judikaturu krajských soudů, které tuto otázku již několikrát řešily (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2010, čj. 6 Ca 354/2007-52 a rozsudek téhož soudu ze dne 6. 6. 2011, čj. 1 Ad 60/2010-37; k situaci, kdy odvolatel nesdělil, že odvolání hodlá doplnit o důvody viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2012, čj. 78 A 12/2012-27). S názorem vyjádřeným v těchto rozsudcích se nelze než ztotožnit.

[13] Vzhledem k výše uvedenému je patrné, že stěžovatel měl žalobkyni vyzvat, aby rozklad v přiměřené lhůtě (§ 39 odst. 2 správního řádu) opatřila důvody potřebnými k meritornímu projednání tohoto opravného prostředku. Zákonem předpokládaná výzva k doplnění důvodů, resp. k odstranění nedostatků podání není nezákonným nucením účastníka řízení k pokračování řízení, jak se domnívá stěžovatel. Naopak, tato výzva je důležitou součástí nástrojů řádného procesu.

[14] Tato kasační výtka tudíž není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[16] Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila vůči stěžovateli. Nejvyšší správní soud úspěšně žalobkyni přiznal náhradu nákladů v souladu s § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za jeden úkon právních služeb à 3100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 17. 9. 2014), dále byla přiznána náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 3400 Kč. Protože je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty (č. l. 17 spisu městského soudu), zvyšují se náklady řízení o částku 714 Kč, tj. náklady odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném od 1. 1. 2014 (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů v celkové výši 4114 Kč. Jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto rozhodnutí, tuto částku je povinen stěžovatel (žalovaný) zaplatit žalobkyni k rukám zástupce žalobkyně, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

[17] Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud žádnou povinnost neuložil; proto jim ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal ani právo na náhradu nákladů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 11. prosince 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu